

ר' זלמן אהב את קירבתם של גדולי התורה, כשראה ת"ח משוחח בד"ת, מיד מיהר לעמוד לידו לקלוט מדברי תורתו וחכמתו.

אד, ר' זלמן גם לא ויתר על נאמנותו לחסידות בכלל ולחסידות גור בפרט, וכשהי' שומע, גם מת"ח חשוב ומפורסם איזה דבר שיש בו פגיעה, ואפילו שמץ של פגיעה בחסידות. השתדל להגיב וגם לעיתים בחריפות.

החסידי

סיפר ר' זלמן ז"ל לתלמידו הרה"ג ר' דוב פוברסקי שליט"א:

אוצר החכמה

... פעם פגשתי ברבי ירוחם ליבוביץ, המשגיח דישיבת מיר, שהי' יחד עם קבוצה מתלמידיו לרגל שמחה משפחתית במקום שבו הייתי אני, הייתי נכנס ויוצא אצל ר' ירוחם, ושוחחנו בדברי תורה ואגדה, וכמה פעמים נוכחתי באי הערכה לדברי החסידות שהשמעתי באוזניהם.

החליט ר' זלמן לעשות מעשה, נכנס לר' ירוחם זצ"ל והחל לצטט באזניו מאמר חסידי ששמע מאדמו"ר ידוע, שדרש על הפסוק: נוהג כצאן יוסף, לאמר, כי שמו את עצמות יוסף בתוך עור של כבש, ונכנסה בו באותו עור רוח חיים, וזה הפי': נוהג כצאן יוסף... למותר לציין את הביטול בו התקבלה המצאה זו באזני שומעיו... כעבור יום ויומיים, נכנס ר' זלמן ז"ל אל רבי ירוחם לחדרו, כשבדו גמ' סוטה, הוא פתח אותה לפניו והקריא לפניו מדברי התוספות שאנץ בדף י"ג ע"א האומר את הדברים הנ"ל בשם מדרש...

ר' ירוחם ז"ל, נחרד כולו בגלל המחשבה שזלזל בדברי חז"ל, תפס את שערות ראשו וזקנו בידיו בכאב עצום...

ישב לו רבי זלמן ז"ל בכבודו של עולם, עמד בראש מוסד חינוכי מפואר ומבוסס וניהל אותו בכבוד, מעמדו הכלכלי הי' מבוסס, נמנה על השורה הראשונה של העסקנים, אך אהבתו וחיבתו לציון משכה אותו לעליה לארץ ישראל. משנה תוקף קיבלה החלטתו לעלות לארץ ישראל, אחרי שבהיותו בוינה לרגל הכנסיה הגדולה, בלכתו לתומו ברחוב העיר, התקיפו גוי נאצי בברזל בצוארו, שותת דם חזר ר' זלמן לבית המלון בשארית כוחותיו, שכב כמה ימים חולה וכואב.

אז החליט, שאי אפשר לו להיות ולחיות יותר בחו"ל, ומקומו רק בארץ ישראל.